కొత్తచిగురు

విరిగిన హృదయాలు అతుక్కొని మళ్ళీ కొత్త చిగురు వేస్తాయి. మనిషి దూరమైనపుడు వారి విలువ తెలిసి వస్తుంది. దగ్గరైతే చిరాకెందుకో... మనిషి హృదయం కాలం ఎండ దెబ్బలకు గట్టి పడ్డా లోన ఎప్పుడూ మెత్తనే. మనసు మెత్తబడేదాక పై పొర తవ్వక తప్పదు. ఘర్షణ తప్పదు. కుటుంబాలు వేరైన అన్నదమ్ముల ఎడబాటు ఎప్పటికీ అలాగే ఉండిపోదు. ఆకు రాలిన పాత బంధుత్వాలు కొత్త చిగురు వేస్తాయి. పెరిగే పిల్లలు పెద్దవాళ్లను ఒకటి చేస్తారు. - అనుకున్నాడు మోహన్ ఆ సంఘటన జరిగాక.

* * * *

''మమ్మీ! ఇవాళ సాయంత్రం ఏడుగంటల పది నిమిషాలకు నీకూ డాడీకి పోట్లాట అవుతుంది. నువ్వు అరుస్తావు. డాడీ అరుస్తారు. నువ్వు ఏడుస్తావు.'' ఏడో తరగతి చదువుతున్న పవన తల దువ్వుతున్న మమ్మీతో అంది - సాయంత్రం జరిగే దృశ్యాన్ని ఊహిస్తూ.

లలిత కూతురి వెంట్రుకల్ని గట్టిగా లాగి ''నోరు ముయ్యి'' అంది.

''మమ్మీ! సరిగ్గా ఏడున్నరకు డాడీ ఇదే డైలాగ్ నీతో అంటాడు నోరు ముయ్యి అని.''

లలిత కూతురి తలపై మెత్తగా ఒక మొట్టికాయ వేసింది. ''మమ్మీ!'' అరిచింది పవన. ''ఏంటే మరి, పొద్దున్నే నీకు వేళాకోళంగా ఉందా? కాకి అరిచినట్టు శుభం పలకవే అంటే ఏదో అరుస్తున్నావు!'' అంటూ ప్రేమగా కూతురు చెంపలు నొక్కింది లలిత.

''లేకపోతే ఏంటి మమ్మీ, నువ్వడగ్గానే ఔనౌను, తప్పక వెళ్ళాలి అని అంటాడనుకున్నావా? డాడీ స్వభావం నీకు తెలుసా, నాకు తెల్సా?''

''డాడీ గురించి నీకేం తెల్సే? డాడీ చాలా మంచివాడు!'' లలిత ఏదో అనబోయింది.

''డాడీ రేపు అందరినీ తీసుకెళ్తాడు. బెట్!'' పవన తమ్ముడు నాలుగవ తరగతి చదివే ప్రవీణ్ ఛాలెంజ్‌గా అన్నాడు.

'' తీసుకెళ్తాడు కానీ దానికి ముందు ఇంకోసీను కూడా వస్తుందిరా! రాత్రి ఎనిమిదింటికి డాడీ మమ్మీని నాలుగు తిట్టి, వీలైతే చెయ్యెత్తి బయటకు నడుస్తాడు. రాత్రి తొమ్మిదిన్నరకు ఇంటికొస్తాడు. మమ్మీ మంచంలో పడి ఏడుస్తూ ఉంటుంది. డాడీ వచ్చే అలికిడి విని టీ.వి. ఆఫ్ చేసి నువ్వూనేను స్టడీ చేస్తున్నట్టు కూర్చుంటాము. ఎవరమూ డాడీతో మాట్లాడం. వండి అక్కడ పడేయకపోతే తినమని పిలవచ్చు కదా! అని డాడీ అరుస్తూ టేబుల్ మీదున్న గిన్నెల్లోంచి తానే వడ్డించుకుని తింటాడు.

రేప్పొద్దున చర్చ మళ్ళీ మొదలవుతుంది. అప్పుడు నువ్వూ, నేను డాడీని బతిమిలాడుతాము. డాడీ బెట్టు సడలించి సరే అంటాడు. ఇక మమ్మీ అలగడం మొదలవుతుంది. 'నేను రాను మీరే వెళ్ళిరండి!' అంటుంది. డాడీ మళ్ళీ అరిచి బతిమాలాక మమ్మీ రెడి అవుతుంది! రాగం తీస్తూ పవన

కథ చెప్తున్నట్టు చేతులు, కాళ్ళూ తిప్పుతూ అంది.

బాత్‌రూంలోంచి స్నానం చేసి బయటకు వస్తున్న డాడీని చూసి అందరు నోరు మూసుకున్నారు. రాత్రి సీను బదులుగా ఇప్పుడే అడిగితే బావుంటుందనుకుంది లలిత. అందుకు కారణం ఉంది.

క్రితం రోజు మోహన్ పిల్లలకు పళ్ళూ, స్వీట్లూ, తనకు మల్లెపూలు తెచ్చాడు. సెకండ్ షో సినిమాకి తీసుకెళ్ళాడు. రాత్రి చెవిలో ఏవేవో గుసగుసలు చెప్పాడు.

"సినిమాకనగానే పెళ్ళికూతురిలా తయారవుతావు. ఇంట్లో ఇలాగే ఉండొచ్చుగా! నేను డ్యూటీ నుండి వచ్చేసరికి ఇలా పెళ్ళికూతురిలా టీతో ఎదురొస్తే జీవితం ఎంత ఆనందంగా ఉంటుంది?" అంటూ రాత్రి సినిమాకు వెళ్ళేటప్పుడు కట్టుకున్న చీరను విడిచి మరో చీర కట్టుకుందామంటే కట్టుకోనీయలేదు. ఎన్నో చిలిపి చేష్టలు, ఎన్ని కబుర్లు చెప్పాడో!

"లలితా! సాధారణంగా భార్యభర్తలు అన్యోన్యంగానే ఉంటారు. ఆయా విషయాల చర్చల్లో మొదలయ్యే అభిప్రాయభేధాలే అన్యోన్యతను భంగపరుస్తాయి. నిజం చెప్పు. నీకూ, నాకూ మధ్య ఏముంది ?" నాకు నీవూ, నీకు నేను తప్ప ఈ ప్రపంచంలో మనకు వేరెవరు తోడున్నారు?" శ్వాసాడకుండా, మాట్లాడకుండా నాలుగు పెదాలు ఒక్కటైనాయి. ఇన్ని విషయాలు చెప్తాడు మోహన్. కానీ ఎప్పుడు తలతిక్కలో పడి అందరి మూడ్ ఎలా పాడుచేస్తాడో ఎవరికీ అంతుపట్టదు అనుకుంది లలిత, పిల్లలు టై కట్టుకుని, బూట్లు వేసుకుని స్కూలుకు రెడీ అయ్యారు. మమ్మీ బలవంతంమీద గబగబా ఇంత తింటున్నారు. మోహన్ కూడా టిఫిన్‌కు కూర్చున్నాడు. చక్కని సమయం అని లలిత విషయం కదిపింది.

పొద్దున్నే స్నానం చేసి ఆరేసిన వెంట్రుకల్లో పూలు తురిమిన లలిత ఎంతో అందంగా ఉంది. పవన మమ్మీకేసి సైగ చేసి డాడీతో మారాంగా అంది "డాడీ! మీనా అక్కయ్య కూతురు నామకరణోత్సవం రేపు. అక్కయ్య కూతురుకు ప్రెజంటేషన్ ఏం తీసుకెళ్దాం డాడీ? మొన్న మా ఫ్రెండ్ వాళ్లన్నయ్య కూతురి కీ చైన్ చేయించుకొచ్చాడు." "మనమూ గోల్డ్‌చైన్ తీసుకెళ్దాం డాడీ!" అన్నాడు ప్రవీణ్.

ఆ మాటతో మోహన్ మూడ్ చెడిపోయింది. నవ్వుతున్నవాడల్లా ఏడుపు మొహంలోకి మారాడు. పవన గమనిస్తూనే ఉంది. ఆమొహం ఏడుపు మొహంలోంచి కోపిష్టి మొహంగా మారింది. తమాయించుకున్నాడు మోహన్.

అన్నయ్యకు మనవరాలు పుట్టిందని మోహన్ పెద్దగా సంతోషించలేదు. నామకరణోత్సవానికి రమ్మని, అన్నా వదినలు స్వయంగా వచ్చి బొట్టు పెట్టి పత్రిక ఇచ్చి తప్పక రావాలన్నారు. అయినా మోహన్‌కు అట్టే ప్రేమ లేదు. గత సంవత్సరమే అన్న కూతురికి పెళ్లయింది మోహన్ తనవంతు బాధ్యతగా రెండు డెకోలం మంచాలు, స్పాంజి పరుపులు, ఓ చీర పెట్టాడు. రెండు తులాల పుస్తెలతాడు చేయించమని వదిన అడిగింది. తాను కాదన్నాడు. కనీసం అల్లుడు అలుగపోయినకాడ పెట్టాల్సిన అరతులం బంగారు ఉంగరం చేయించమంది. దాన్నీ నిరాకరించాడు. రాజశ్రీకి పెళ్లిలో తాను పెట్టిందానికి సంతోషించకపోగా ఏమీ పెట్టలేదని బంధువులు చెవులు కొరుక్కోవడం అవమానం అనిపించింది మోహన్‌కు.

కుటుంబాలు వేరుపడినా అనుబంధాలు తెగడం అంత సులభం కాదు అని ఇరుపక్షాలకు తెల్సిపోయింది. అన్నదమ్ములు వేరుపడటానికి ఎంత యాతన, ఎవరికి ఎవరు చేసిపోసిందీ, ఉమ్మడి కుటుంబం వల్ల ఎవరెక్కువ లాభపడిందీ తవ్వి దుమ్మెత్తిపోసుకున్నారు.

"ఏంటీ డాడీ, ఆలోచిస్తున్నారు ? ఈవినింగ్ మనం షాపింగ్‌కి వెళ్తున్నాం. రేపు ఉదయమే అక్కయ్య దగ్గరికి బయలు దేరుతాం. కరెక్టేనా?" అంది పవన "మంచిది ఏదో ఒకటి కొనుక్కెళ్దాంలే!" అన్నాడు మోహన్.

"అలా కాదు డాడీ, గోల్డ్‌చైన్ తీసుకెళ్దాం పెద్దనాన్న ఆ మేరకు రేపెప్పుడో నాక్కూడా పెడతారుగా!" అంది పవన.

ఓహో... ఈమెకు పెద్దనాన్న ప్రేమ కావాలి, అక్కయ్య ప్రేమ కావాలి. అందుకు తానిప్పుడు పెట్టుబడి పెట్టాలన్నమాట!' అనుకున్నాడు మోహన్.

"సరే, చూద్దాం!" అన్నాడు పైకి.

"మా డాడీ చాలా మంచి డాడీ!" అంటూ పవన డాడీకి పప్పీ ఇచ్చింది. నేనూ ఇస్తా అంటూ పక్కన నిలబడ్డాడు ప్రవీణ్. వాడిని ఎత్తుకున్నాడు మోహన్. అప్పుడు వాడికి డాడీ చెంప అందింది. పప్పీ ఇచ్చాడు.

పిల్లలు పరుగున స్కూలుకు బయలుదేరారు.

"భలే ప్లానేశారు ముగ్గురూ కలిసి!" నవ్వుతూ అన్నాడు మోహన్ లలితకేసిచూస్తు.

"ఏం ప్లానండీ, నాకేంతెలియదు!" అంది లలిత

"ఆఁ, అబద్దాలు! నేను బాత్రూంలో ఉన్నప్పుడు ఏదో ప్లాన్ వేసారుగా?"

"ఛ! అలాంటిదేం చెయ్యలేదండీ!" అంటూ కూతురు సాయంత్రం జరగబోయే సీనంటూ చెప్పిందంతా చెప్పింది లలిత. "అలాంటి సీన్లు తగ్గించు కోవాలనే ఇద్దరికీ ఉంది. కాదంటారా?" లలిత మాటలతో మోహన్ గతం గురించి ఆలోచనలో పడ్డాడు. వదిన ఎంత తిట్టిందో గుర్తొచ్చి అదోలా అయ్యాడు.

"కన్నకొడుకులా చూసుకున్న నన్ను ఇన్ని మాటలనడానికి నీకు నోరెట్లా వచ్చింది మరిదీ?" అంటూ ఏడ్చింది వదిన. కోపంతో ఏడు దోసిళ్లతోమట్టి ఎత్తి పోసింది.

"నన్ను కొడుకుతీరు చూసుకున్నావా?" పనిమనిషికన్నా హీనంగా చూశావు! సలిబువ్వ, సలికూరలు పెట్టి నువ్వూ, అన్నయ్యా వేడివేడివి తిన్నారు!" అన్నాడు మోహన్

"నేను తినంగ, మిగులుతుందనుకున్నపుడే నీకు సలిబువ్వ పెట్టాను. ఇంటికి సంబందించిన పని చేస్తేనే నీకు పనిమనిషి తీరనిపిస్తే ఏండ్ల తరబడి ఇదే పని చేస్తున్నాను. నేనేం అనుకోవాలే. నీతోని నా చీరలు ఉతికిస్తే అనాలి . గిన్నెలు కడిగిస్తే అనాలి!"

"నీ తమ్ముడినైతే ఇలాగే చూసేదానివా?"

"నా తమ్ముడినైతే ఈడ్చి ఇరవై కొట్టేదాన్ని. మరిదిని ఏమన్నా కష్టమే అని ఎంతో మర్యాదగా చూసాను. నువ్వు పని చేయక పోయినా. వెళ్లదీసుకున్నాను!"

"ఇప్పుడు నేను సంపాదిస్తున్నానని మీకు మంట! జీతమంతా మీ చేతిలో పోయాలని దురాశ!" అంటూ ఎగిరాడు మోహన్.

మోహన్ అన్నయ్య మదనయ్య తిట్టీ తిట్టీ అలిసిపోయాడు. తమ్ముణ్ణి ఎంత కష్టపడి చదివించిందీ ఏకరువు పెట్టాడు.

వదిన వత్తాసు పలికింది.

"ఇన్నేండ్లనుండి చేసిన మా 'చేత (చేతి కష్టం) అంతా గంగలో పోయిందా! నీ చిన్నప్పుడు వేరుపడితే నీ చదువు సంగతి తెలిసేది. అరవ కష్టాలు పడి మేం నిన్ను చదివిస్తే మంచి ఉద్యోగం వచ్చాక మాకు పెట్టాల్సి వస్తుందని వేరు పడుతానంటున్నావు పడు! దేవుడు మాకు రెక్కలిచ్చాడు.

మా రెక్కలకష్టం మాకు కాకుండా పోయిందనుకుంటాను. నాకు యారాండ్లు ఎవరూ లేరనుకుంటాను!" ఏడుస్తూ శపించింది వదిన.

"అక్కా, తిట్టకే! నీ భయంతో, బావ భయంతో మా ఆయన మంచిగా ఉంటాడని కల్సే ఉందామని ఉంది. ఇట్లయిపోయింది!" అంటూ లలిత ఏడుస్తూ వదినని బతిమిలాడింది

"ఏ పేపర్ తెప్పించాలి, ఏ సిన్మా చూడాలి, టీ.వి.లో ఏ ఛానెల్ పెట్టాలి, ఏ సబ్బు వాడాలి, ఎవరింటికి భోజనాలకు వెళ్లాలి, ఎవరింటికి పోవద్దు... అన్నీ మీరే నిర్ణయించేదైతే ఎందుకు కలిసి ఉండటం వేరుంటే నా ఇష్టం వచ్చిన సిన్మాకు కల్సి వెళ్తాం నడుమ మీ పెత్తానం ఏంటీ?" మోహన్ అరగంట ఆవేశపూరితంగా ఉపన్యాసం దంచాడు. ఎలాగైతేనేం వేరుపడిపోయారు. చెంబులు, ముంతలతో సహా చెరిసగం పంచుకున్నారు ఉద్యోగం చేసే ఊళ్లో అవి పెట్టుకోవడానికి స్థలం చాలక ఇంట్లోనే ఓ గదిలో వేసి తాళం వేసుకున్నాడు. తల్లీ దండ్రీ పోయి చాలా కాలమైంది.

అలా వేరు పడినసుంచి వారింటిమీద కాకి వీళ్లింటిమీద వాలలేదు. పలకరింపులు ఆగిపోయాయి. పిల్లలు పెరుగుతున్న కొద్దీ అన్నదమ్ముల పిల్లల మధ్య కొత్త అనుబంధాలు మొదలయ్యాయి.

"దసరా సెలవుల్లో పెద్దమ్మ ఇంటికెళ్దాం, డాడీ!" అంటుంది పవన. పైగా డాడీనే అక్కడ దింపి రమ్మంటుంది.

ఈ సంక్రాంత్రి సెలవుల్లో ఇల్లంతా పీకి పందిరేసినంత అల్లరి. ఇక్కడ అన్నయ్య ఇంట్లో అదే అల్లరి.

తాము దూరమైనా పిల్లల మధ్య ద్వేషాలు రగల్చడం ఎందుకులే అని ఊరుకుండిపోయాడు మోహన్. పైగా ఎదిగిన తమ్ముడు అన్నకు ఏమీ సాయం చేయక దూరంగా ఉంటున్నాడని అప్పటికే అప్రదిష్ట మోస్తున్నాడు.

అన్నా వదినలు మాట కలుపుకునే ప్రయత్నం చేస్తే ఆఁ ఏముందీ, మాట కలుపుకుంటే ఏదో ఒకటి చెందదా అనే స్వార్థం తప్ప ప్రేమా? అని విసుక్కున్నాడు మోహన్. కాని పిల్లల రాకపోకల్ని తుంచడం కుదరలేదు. అంతగా బంధువులు మాత్రం ఎవరున్నారని ఊరకుండిపోయాడు మోహన్.

ఏదో ఆలోచిస్తున్న మోహన్‌కు టీ ఇస్తూ నవ్వుతూ అంది లలిత. "విరిగిన హృదయాలు అతుక్కోవు అనేది మీ అన్నదమ్ముల విషయంలో కాలం చెల్లిన మాట!"

"ఆఁ పంపు కొట్టు! మరి భార్యాభర్తల్లో విరిగిన హృదయాలూ!" అంటూ నవ్వాడు మోహన్.

"అవి ఎముకలకన్నా తొందరగా ఇరవై రోజుల్లోపే అతుక్కుంటాయి!" అంది లలిత.

"అబ్బో...అలాగా!" అంటూ నవ్వాడు మోహన్.

"మరీ చిన్నపిల్లాడిలా చేస్తున్నారేంటండీ?" నవ్వింది లలిత.

"ఔను, లలితా! మనం చిన్నపిల్లలానే ఉందాం. చిన్నపిల్లలు ఇట్లాగే కొట్లాడుకుంటారు, ఇట్టే కలిసి ఆడుకుంటారు. రెండ్రోజులు కలుసుకోకపోతే బెంగపడిపోతారు. పెద్దలు కూడా చిన్నపిల్లలా మారగలిగితే ఏ వయసులోనైనా విరిగిన హృదయాలు అతుక్కుంటాయి!" అంటూ మోహన్ లలిత చుట్టూ చేతులు వేశాడు.

"ఇంతకీ మన మనమరాలుకు గోల్డ్‌చైన్ తెస్తున్నారా, పవన చెప్పిన సీన్లు సృష్టిస్తారా?" మోహన్ నవ్వాడు. లలితకు ఆ నవ్వు అర్థం తెలుసు.

(మనసులు కలసిన శుభవేళ - పేరుతో ఆంధ్రప్రభ సచిత్రవార పత్రిక, జూన్ 1999)